

Slunce nad Bransonem pomalu stoupalo. Bylo sotva sedm hodin ráno, ale v ulicích už bylo rušno. Mlékaři, poštovní dodávky a autobusy začínali jezdit a lidé vyráželi do práce.

Ručičky budíku došly k sedmé hodině. Na vteřinu bylo naprosté ticho, ale pak hodiny vydaly zvuk podobný náletové siréně, která by při dlouhém poslechu způsobila krvácení z uší.

Probudila se úplně mokrá. Sice se blížil teprve konec května, ale tento rok byl opravdu nezvykle teplý. Unaveně natáhla hubenou paži a dlouhými kostnatými prsty zaklapla zvonící budík.

„Sakra,“ procedila potichu, rukou si promnula mokré čelo, aby se pokusila potlačit úpornou bolest hlavy. Strávila s přáteli celou noc venku a domů dorazila až ve tři hodiny ráno. Hned toho začínala litovat, protože věděla, že pila příliš. Pár vteřin ještě seděla na posteli a prsty si projela husté kadeře, než odhrnula deku a zamířila do koupelny. Dlažba ji příjemně chladila na bosých chodidlech.

Valerie si opláchla obličej a podívala se na sebe do zrcadla.

„Holka, vypadáš na pětadvacet!“

Byla k sobě zbytečně kritická. Před měsícem oslavila čerstvých osmnáct, ale poslední dobou se cítila pod psa. Tušila, že to bude blížícím se prvním výročím hrozná nehoda její matky. Snažila se tomu nevěnovat pozornost a žít normální život na maloměstě.

„Ach, Bože!“ povzdechla si, když si přičichla k hladkému podpaží. „To vedro mě zabije!“

Svlékla si tričko a odhodila ho na zem doprostřed místnosti. Pustila sprchu, vyzkoušela teplotu vody. *Ideální*. Když se k zemi sesunuly její kalhotky, vstoupila do sprchy. Vlažná voda jí stékala po hnědých vlasech a kapala na podlahu. Cítila přívál energie. Jakoby byla znovuzrozena. Přemýšlela o dnešním testu z dějepisu. Učila se a věřila si, že ho určitě napíše na jedničku, stejně jako ty předešlé.

Trvalo skoro patnáct minut, než si Valerie přišla dostatečně osvěžená a vylezla ze sprchy. Ručníc si zabalila okolo prsou a začala si fénovat vlasy.

„Ahoj, Val!“

Valerie leknutím přístroj skoro upustila. Kvůli hluku si vůbec nevšimla, že v koupelně už není sama.

„Julie, ahoj. Co tu děláš?“ zeptala se trochu zmateně.

Julie chodila s Valerií do stejné třídy. Valerii překvapilo, že ji vidí, protože bydlela skoro na druhém konci města.

„Ale, trochu se rande s Dominikem protáhlo a mně už se nechtělo jít domů. Tak mi nabídl, že můžu přespat tady,“ podívala se na Val, jejíž vlasy stále poletovaly v horkém vzduchu z fénu. „Nevadí? Vím, že máš ráda svůj klid, ale myslela jsem, když je Dominik tvůj spolubydlící a máte oddělené byty, že ti to nebude vadit.“

„Ne, to je v pohodě,“ Valerie odložila fén. „Stejně jsem ti chtěla zavolat a zeptat se, co si myslíš o dnešním testu z dějepisu,“ snažila se odvést konverzaci jinam.

„No, popravdě jsem na to vůbec neměla čas. S Dominikem jsme do toho bušili dlouho do noci.“

Vytáhla z taštičky na make-up rtěnku a začala se malovat. Tvářila se, že je nad věcí, ale její kamarádka zpozorovala, jak dívce zčervenaly tváře. Valerie si o ní myslela, že je nejhezčí ze třídy. Vždy Julii záviděla její super schopnost sníst cokoli a nepřibrat ani gram. Ovšem co Julii Bůh nenadělil, byla schopnost učit se. Pokaždé se Valerie při doučování fyziky ptala třikrát na stejnou věc.

„Neboj se, i když jsi neměla čas se na to podívat, určitě test zvládneš napsat alespoň na čtyřku.“

Valerie si nemohla pomoci a propukla v hysterický smích.

„Tak ty se mi budeš smát?!“ Julie se usmála a škodolibě hodila po Valerii rtěnku. Val se právě soukala do džínů, snažila se potlačit hlasitý smích a vůbec si nevšimla, že po ní kamarádka něco hodila. Rtěnka se Valerii obtiskla na její oblíbené džíny a ona si toho vůbec nevšimla. Julie se začala také smát.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Valerie lapajíc po dechu a z jejích hnědých očí se řinuly slzy.

„Ale, jen tomu, že tě mám ráda,“ odpověděla Julie a šibalsky se na kamarádku podívala. *Valerie teď bude chodit celý den ve škole se skvrnou na kalhotách*. Objala ji. „Jen tě mám ráda.“

Stále se chichotající Julie odešla z místnosti a Valerii začal vyzvánět telefon v ložnici. Doběhla k němu, zvedla ho a podívala se, kdo volá. Na obrazovce bylo neznámé číslo. Přijala hovor a přitiskla si přístroj k uchu.

„Halo?“ Žádná odpověď. Slyšela jen hluboké dýchání na druhém konci telefonu. „Halo?“ zopakovala, ale stále